

have en traktat hen, hvor peberet gror – altså ad Pommern til, stemt ned, væk med den – så vil man selvfølgelig bruge alle mulige midler til at nå frem til det, herunder at sige, at der skal være en protokol, som er knyttet til netop den traktat. Så let har vi andre det jo ikke, fordi vi, om jeg så må sige, er en anelse mere saglige, men også, fordi vi rent faktisk går ind for Lissabontraktaten.

Men mit budskab er, at det er forkert at sige, at alt er tabt, hvis den protokol ikke bliver knyttet til Lissabontraktaten, og mit andet budskab er, at vi vil bruge alle midler i den række af midler, jeg har nævnt, fra topmødeerklæringer over til at ændre og præcisere danske regler, for at sikre, at man rent faktisk får den respekt om konfliktretten, som er fuldstændig afgørende.

Kl. 16:20

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 16:20

Morten Messerschmidt (DF):

En topmødeerklæring kan jo være en god ting. Nu har vi jo før set, at erklæringer ikke har bundet EF-Domstolen. Det var jo bl.a. det, der var hovedproblemet, da vi blev dømt for overtrædelse af produktansvarsdirektivet. Da var der en enig erklæring fra Ministerrådet, og den valgte EF-Domstolen at tilsidesætte. Det eneste, som Domstolen har respekt for og har pligt til at følge, er traktaten og de dertil knyttede protokoller.

Jeg vil gerne spørge, når nu den aftale, som SF har indgået med de øvrige EU-villige partier, netop specifikt omtaler det her problem og nødvendigheden af, at man kan fastholde den danske aftalemodel: Hvad ligger der så i det?

Tror fru Anne Grete Holmsgaard, at EF-Domstolen vil inddrage sådan et dokument, som er bakket op af et stort flertal i Folketinget, som fortolkningsbidrag og tillægge det nogen som helst juridisk karakter i forbindelse med den næste dom, der kommer, som handler om arbejds-markedsmodellerne?

Kl. 16:21

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 16:21

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt lige starte med at sige, hvad det er, der står i den politiske aftale, der knytter sig til Lissabontraktaten. Der står, at partierne derfor vil vende sig mod EU-tiltag, der er i modstrid med konfliktretten. Det er en politisk enighed

om, at man betragter det her som ret alvorligt. Men det er jo klart, at det ikke er juridisk bindende for EF-Domstolen. Det er jo soleklart.

Men jeg vil sige, at jeg faktisk synes, at det er en svær nød at knække, hvad det er for nogle ting, man skal ændre. Så jeg siger ikke, at ændringen ligger lige her. Jeg siger, at det, man kan arbejde med, er en topmødeerklæring, der fortolker konfliktretten.

Man kan også arbejde med en ændring af udstationeringsdirektivet, altså det, der fra EU's side regulerer, hvad det er for nogle vilkår, man er underlagt, når man så at sige er vandrende arbejdstager i et antal måneder i et andet EU-land. Og man kan også arbejde med at ændre den danske lov om udstationeringsdirektivet eller andre ting i de danske regler.

Det er det, som det er vigtigt at bruge alle de her ingredienser i forhold til for at se, hvor der er mest slagkraft. For det er klart, at det jo skal have den effekt, at det har påvirkning på kommende sager ved EF-Domstolen.

Kl. 16:22

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 16:22

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg tror, at fru Anne Grete Holmsgaard og jeg er meget enige om, hvor vi skal bevæge os hen. Men det, jeg gerne vil anholde, er, om de metoder, som fru Anne Grete Holmsgaard peger på, virkelig vil have den ønskede effekt.

Vi kan godt arbejde for en ændring af udstationeringsdirektivet, vi kan godt ændre reglerne for vandrende arbejdstagere osv., men fru Anne Grete Holmsgaard sagde det jo selv så smukt i sin ordførertale: Det her er en indgriben i de regler, der gælder for voldgifter osv., altså de begrænsninger, der allerede i dag er i det danske regelsæt for, hvornår man kan konflikte.

Det her er en yderligere begrænsning, og det er meget svært for mig at se, hvordan vi skal kunne bremse EF-Domstolen, medmindre vi vælger at inkorporere de begrænsninger i konfliktretten, som Domstolen altså slår fast – proportionalitet osv. – som tillæg til de regler, der gælder i den danske lovgivning. Og det er vel ikke der, vi skal hen? For så har vi jo netop givet køb på hele aftalesystemet. Så derfor er jeg ikke helt overbevist om, at jeg kan se, at det formål, som vi jo sådan set er enige om, kan nås med de midler, som fru Anne Grete Holmsgaard peger på.